

Så må jeg til gengæld sige, at det jo er hensigter, som er ganske modsat dem, Enhedslisten har. Det står desværre klart efter det svar, ministeren har givet.

Det, som i virkeligheden er spørgsmålet i denne debat, er, om det, ministeren kalder kompenserende foranstaltninger i forbindelse med åbning af grænserne mellem EU-landene, er acceptabelt set ud fra et retssikkerhedssynspunkt.

Vi har intet fået i de svar og i de papirer, der ligger i sagen indtil nu, som tyder på, at det politisamarbejde, som er på vej, vil være forsvarligt ud fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt. Tværtimod får vi flere og flere oplysninger blandt andet via drøftelserne i Europa-Parlamentet, som tyder på, at der ude i Europa og også her i Danmark er stigende bekymring for, at det politisamarbejde, der er under oprettelse, i første omgang i Schengen og senere hen i forbindelse med det EIS-informationssystem, som ministeren også nævnte, vil stride mod grundlæggende danske retssikkerhedsprincipper. Og desværre må jeg sige, at vi i dag i ministerens redegørelse ikke har fået skygge af dokumentation for, at vores frygt skulle være ubegrundet – tværtimod.

Ministeren siger, at Schengenkonventionen er det praktisk mulige instrument til at komme videre. Jeg opfatter dette som en tilkendegivelse af, at der her er tale om et forstadium på vej mod et unionspoliti.

Ministeren melder klart ud, at ansøgningen om observatørstatus handler om at opnå dansk medlemskab i Schengenkonventionen. Det er en klar melding, så ved vi, hvad vi har at rette os efter med hensyn til regeringens politik. Men unionsmodstanderne ved så også, hvad det handler om: Det handler om, at nu går vi altså stik mod alle løfter skridt for skridt ind i den udvikling, der slutter med et unionspoliti.

Vi får de sædvanlige forsikringer, som vi altid har fået, når det drejer sig om at trække os længere og længere ind i unionssamarbejdet. Vores frygt er, at vi i de kommende år, ligesom vi tidligere har oplevet det på mangfoldige områder f.eks. omkring det udenrigspolitiske samarbejde, vil opleve en salamitaktik, hvor det endelige mål er den fuldt udfoldede Union.

Jeg vil gerne sige et par ord om de konkrete svar, som vi naturligvis vil gå videre med i Retsudvalget og Europaudvalget og bore ekstra dybt i, nu hvor sagen er kommet så alvorligt langt frem, som regeringen lægger op til.

Der tales om, at man vil opretholde den fri bevægelighed i Norden, og ministeren giver os tilsagn om, at der skal findes en tilfredsstillende løsning på forholdet til den nordiske pasunion. Der vil jeg godt spørge, om man virkelig kan opfatte det som tilfredsstillende, at vi i forhold til f.eks. Norge, Sverige og Island skal indføre en stadig mere omfattende stikprøvekontrol ved grænserne til vore nordiske nabolande. Er det i virkeligheden muligt for svenskere og nordmænd i fremtiden at rejse til Danmark, uden at de for en sikkerheds skyld skal medbringe deres pas? Det kunne jo være, at de ved grænsen blev udtaget til kontrol, og hvad vil det så hjælpe, at de påberåber sig en nordisk pasunion, hvis man ikke vil tro på dem? Så de er altså nødt til at have deres pas med.

Jeg kan ikke se, at man i den nordiske pasunion – i hvert fald for så vidt angår de lande, der ikke melder sig ind i Unionen, og det vil forhåbentlig være et klart flertal af de nordiske lande – reelt vil kunne opretholde pasfriheden, selv om man muligvis stadig væk kan det på det helt formelle plan. Det vil jeg godt bede ministeren udbyde.

Med hensyn til Københavns Lufthavn i Kastrup lå det jo klart, at regeringen nu åbenbart er til sinds at acceptere disse overordentlig kringledede opdelinger af lufthavnen, som sikkert bliver meget voldsomt dyre. Man kunne godt i den forbindelse frygte, at det kunne være med til yderligere at bringe Københavns Lufthavn i Kastrup og også SAS i en endnu mere presset og vanskelig situation på et tidspunkt, hvor opretholdelsen af Københavns Lufthavn i Kastrup som en central international lufthavn i forvejen kan komme i vanskeligheder. Jeg synes, det er overordentlig uklogt, at man lægger op til at acceptere Schengenlandenes krav på det punkt.

Så er der spørgsmålet om grænseoverskridelse, politimæssig virksomhed hen over grænserne, tysk politis virksomhed i Danmark. Der lægger regeringen nu op til, at vi skal acceptere, at tysk politi kommer til at operere på dansk jord, noget, enhver stat nødvendigvis må være dybt betænkelig ved: at fremmed politi skal operere på dens territorium. Det er i hvert fald en tanke, som er mig helt fremmed. Her kommer vi virkelig ind til kernen i national selvbestemmelse, som jeg går helt ind for, spørgsmålet om, at hvis man ikke engang har den ret længere, at man alene har politimyndigheden på sit territorium, ja, så er man ved at være langt ude.